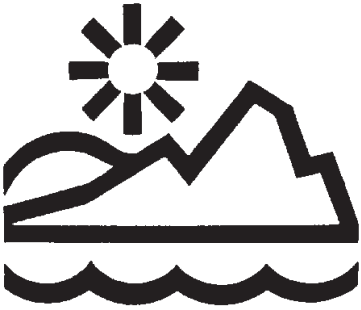

Spoštovani farani!

Po končanem verouku in pred kratkim še po končanem pouku smo zopet tu – v počitnicah. Zopet je torej nastopil poletni čas in čas dopustov. Končno se bomo lahko malo odpočili, za kratek čas pozabili na težave vsakdanjega življenja, šli na sprehod, si vzeli čas za družino in prijatelje, naredili torej vse to, za kar med letom nismo imeli časa, in živeli tako, kot smo si to vedno želeli, pa zaradi različnih obveznosti nikoli ni bilo možno. Dopust je v predpoletnem času prava čarobna beseda. Vsak sprašuje, kam bomo šli na dopust, seveda pa vsak tudi rad pove, kam bo sam šel na dopust.

Čas, v katerem se o tem odločamo, je tudi čas, ko reklamni letaki, na katerih so naslikani najlepši kraji ter najbolj prijazni, zadovoljni in spočiti ljudje, dobesedno preplavljajo naš poštni predal. Časopisi in revije so polni zamisli z vsemi mogočimi počitniškimi cilji in ponudbami. Tudi na spletu najdemo

toliko ponudb, da se je potem težko odločiti. Povrh pa je treba lokacijo izbrati tako, da bomo po dopustu lahko pripovedovali zanimivosti in pokazali lepe slike.

Lepo in nič narobe, če je tako. Toda na tisti drugi vidik, ki ga ne gre opustiti in je prav tako potreben – morda še bolj, tudi ne pozabimo. Leta nas vabi, da v domačem kraju odkrivamo stare in nič več prehodne poti, si na njih oddahnemo, spočijemo oči in srce, ter se tako podamo k njim, za katere med letom nismo imeli dovolj časa. Ali ni tudi to še kako potreben dopust. Nekateri ga bodo tudi tako preživljali in ko jih bomo iz mimo drvečega avtomobila bežno opazili, bomo vedeli kaj želijo.

Poletni-dopustniški čas je nenezadnje tudi čas romanj. V ptujskogorski, brezjanski, zaplaški,… gneči ali v samoti stare in odmaknjene kapele ob naši poti, opremljene s kipi nepravilnih dimenzij, ker jih je izrezljala okorna roka preprostega umetnika… tudi tukaj morejo minevati moji dopustniški dnevi in predvsem tukaj si morem napolniti baterije potrpežljivosti, ponižnosti, pozornosti in vsega, kar nam bo potem zopet pomagalo k novemu začetku in novemu življenju našega vsakdanjika.

Pred vse zgoraj omenjene oblike preživljanja poletnega časa pa bi morali postaviti tisto, ki je najbolj vsakdanja in tudi najbolj množična – prosti čas oz. dopust, preživet doma, pri vsakdanjih opravilih; tista opravila, ki morajo biti dnevno opravljena in pri katerih človek pogosto nima kaj pokazati: opravila pri živini, na njivah in na travnikih, vinogradov pa sploh ne bi bilo potrebno omenjati, ker tako neizprosno zahtevajo človekovo bližino in skrb zanje; lepo je, če so pokošeni, »špricanje« pa je take sorte opravilo, ki mora biti skoraj ob uri opravljeno (vinogradniki najbolje vedo, da tega ne gre prestavljati na jutri, če je danes potrebno). Vsakdanji kruh si služimo na najrazličnejše načine, naš človek pa le zemljo rad obdeluje in skrbi za naravo; ne potrebuje napotkov naravovarstvenikov, saj dobro ve, da je zemlja tista, »ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji, in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem« (sv. Frančišek Asiški), zato hvali Stvarnika, ko se zahvaljuje za stvarstvo, ki ga obdaja.

Naj nam bodo ti prihodnji dnevi vsem lep in milosten čas.

župnik p. Jože

nekateri dogodki v poletnem času, nekateri dogodki...

»Šentvoršca«, 2. 7. - god Ptujskogorske Matere Božje
Na nedeljo po »šentvorški« romamo na Ptujsko Goro, skupaj z videmskimi farani; tako bo že prihodnja nedelja – 9. 7. za nas romarski dan in v župniji ne bo pozne sv. maše ob 10h. Gorska Mati Božja pa naj bo naša mogočna priprošnjica, kakor je bila tolikim rodovom naših ljudi, ki so polni zaupanja pred nami prihajali pod njen milostni plašč.

Krištofova nedelja, 23. 7. – sv. Krištofa častimo in se mu priporočamo za srečno vožnjo. Z mislimi bomo pri naših misijonarjih, ki po širnem svetu oznanjajo veselo vest, da nas je Jezus odrešil. Pri svojem delu potrebujejo vozila, za katera bomo na to nedeljo tudi mi namenili »cent za srečno prevožen kilometer«.

Hajdinsko romanje na god sv. Ane, 26. 7. – od sv. Martina iz Hajdine na Anino priromajo na Gorco in so ob 9h pri sv. maši. Gre za draženso zaobljubno romanje, ki ni bilo nikoli prekinjeno in je preraslo v hajdinsko župnijsko romanje. Veseli bodo/bomo tudi vseh domačih (trojiških) faranov, ki (če) se nam bodo pridružili, še posebej godovnjakinj na tisti dan.

Žegnanje v Podlehniku, 15. 8. – potem, ko smo lepo obhajali duhovsko žegnanje (na Rodnem vrhu) in trojiško (na Gorci), bo v poletnem času žegnanje tudi pri podlehniški cerkvi. Praznovali bomo na sam praznični dan – Marijinega vnebovzetja ob 9.30h

Jarmek, nedelja po prazniku Marijinega vnebovzetja, 20. 8. – na »šentvoršco« romamo na Ptujsko goro skupaj s farani sv. Vida, jarmek pa praznujemo s ptujskogorskimi romarji pri »Mariji Trošt«; sv. maša bo v Žetalah ob 10.30h; v domači župniji ne bo pozne sv. maše (ob 10h).

Tradicionalno župnijsko romanje na Svete gore – romamo prvo soboto v mesecu kimavcu/septembru, letos 2. 9. – romarska sv. maša bo ob 10h. Zadnja leta romamo v lastni režiji – s svojim prevozom. Naši molitveni nameni bodo lahko zelo konkretni: začetek novega šolskega-veroučnega-pastoralnega leta.

Klasično župnijsko romanje z avtobusom, v septembru – nekaj zadnjih let ga ni bilo (korona?!). Dobrodošli predlogi o poti in svetišču, ki bo cilj našega romanja.

Srečanje zakoncev jubilantov – v župnijskem običajniku je zabeleženo, da je bilo v mesecu velikem travnu – maju; ker smo ga spregledali, le-tega kdaj pozneje ne bi radi spregledali. Uvrstili ga bomo med župnijske dogodke pred oz. na začetku novega pastoralnega leta; zakonce, ki so letos jubilanti, želimo spomniti, da se sami priglasijo, če so naši farani in so se poročili drugje (če niso vpisani v trojiško poročno knjigo).

Odgovarja: p. Jože Petek, župnik
e-naslov: joze.petek@rkc.si , telefon: 031 338 191